

одавна преминалите времена. Азъ ще да кажа за себѣ си, мене ми сѣ твърде мили музите, но понекогашъ ми дохожда печална мисль за да разстана съ тѣхъ.

Кремуций (на страна).

Да видимъ музите доволни ли сѣ отъ тебе ...
(Нему) А защо?

Сатрий.

За това ... между назе да бжде казано ... музите обитаватъ тамъ, дѣто цѣлти свободата. Тиранете не обичатъ даровете на Аполлона, ако и да му принасятъ жертви. Какво нѣщо е поетътъ? Преди сичко той е истѣлкователъ на волята на боговете, възбудителъ на смъртните камъ добродѣтель, пазителъ на чувствата за прекрасното, — сега той е най-жалкото сѣздание. На неговиятъ восторгъ сѣ наложени окови: той е паяцъ, който забавлява силните, робъ, който е обязанъ да преспива своятъ господинъ отъ безжизница, послѣ тѣлстиятъ обѣдъ. Или хвали Ливия, Сеяна, или — не пиши. Па и какво говора? и да ги хвалишъ е опасно. Ща да кажатъ: „той подъ лѣстението иска да скрие своите зли замисли“, а навремени просто ще да кажатъ: „какво е той захвалилъ настоящето и живите? Той мисли, за тѣхъ ... а като мисли, то ще и да намисли нѣщо!“ А испитай са да възпѣвашъ старината ... „той не обича настоящето.“ Не бутай нито старото, нито новото, — воспѣвай ливадите, горите, полските нимфи ... „А! ще да кажатъ тука, той са отдалечава да не хвали цезарьтъ, дѣто ще да каже той го не обича; той не смѣе да заговори за настоящето, дѣто ще да са каже той са бои да не искаже нѣщо, слѣдователно има нѣщо такова, за което би могли да го накажеме.“ А ако не, то ще да намѣратъ,